

Θεατρικό « Το δικό μας καράβι»

Σκηνή 1

Παιδί 1 : Ένα ταξίδι είναι η ζωή, λένε αυτοί που ξέρουν.

Παιδί 2 : Κι όπως λέει και ο ποιητής, «σημασία δεν έχει το ταξίδι, αλλά ο προορισμός!»

Παιδί 3 : Η ζωή είναι σαν ένα ταξίδι με βαπόρι, με πολλά λιμάνια, πολλές στάσεις, μα πάντα ο προορισμός ένας!

Παιδί 4 : Το πρώτο λιμανάκι που βρεθήκαμε ήταν το Νηπιαγωγείο. Όμως το πρώτο μεγάλο λιμάνι, εκεί που ξεκίνησε το δικό μας βαποράκι το δρομολόγιό του ήταν η Α΄ Δημοτικού.

Παιδί 5 : Και κάθε χρονιά, πιάναμε και σε μεγαλύτερο λιμάνι! Κάθε φορά πιο μεγάλο, κάθε φορά το ίδιο μακρινό.

Παιδί 6 : Και να που φτάσαμε κι εμείς στην ολοκλήρωση του πρώτου μας ταξιδιού!

Παιδί 1 : Του πρώτου σημαντικού και όμορφου ταξιδιού μας!

Παιδί 5 : Το ταξίδι του Δημοτικού Σχολείου!

Παιδί 6 : Φτάσαμε και πρέπει να αποβιβαστούμε, λένε!

Παιδί 1 : Κι αν δε θέλουμε;

Παιδί 2 : Πρέπει. Γιατί μας περιμένει το επόμενο καράβι. Κι όλα τα επόμενα που θα συναντήσουμε στο μέλλον!

Παιδί 3 : Σαν ψέματα μου φαίνεται!

Παιδί 4 : Με αυτά τα ταξίδια όμως γράφονται οι ωραίες ιστορίες! Μέσα από αυτά τα ταξίδια γίνονται τα όνειρα πραγματικότητα!

Παιδί 5 : Κι όμως, αν κάνεις λίγη ησυχία, θα ακούσεις τον ήχο της κόρνας του καραβιού!

Παιδί 6 : Άκου!

*Ήχος βαποριού που σφυρίζει
Τραγούδι : «Καράβια βγήκαν στη στεριά»*

Σκηνή 2

Ήχος βαποριού που σφυρίζει

Καφετζής : Το ακούτε το βαπόρι;

Μαρία (σερβιτόρα): Πάλι φωνάζει. Πάλι μας χαιρετά.

Γιάννης : Φωνάζει τους ταξιδευτές, τους πελάτες του.

Δώρα : Φωνάζει τα παιδιά μας, τα αδέρφια μας, εμάς, να μας πάρει σε μέρη μακρινά. Τουλάχιστον να τους φέρει πίσω, όταν γυρίσει με το καλό.

Καφετζής : Άντε, με το καλό να ανταμώσουμε και πάλι!

Στέλλα : Κι από κοντά φεύγουν και οι βαρκάρηδες και τα ψαροκάικα! Άλλος για να ρίξει δίχτυα, άλλος για να κουβαλήσει εμπορεύματα...

Στέλλα, Μαρία, Γιάννης, Δώρα, Καφετζής : Καλό ταξίδι! Η Παναγιά μαζί σας!

Τραγούδι : «Άσπρα καράβια»

Σκηνή 3

(Μπαίνει μια οικογένεια μέσα στο καφενείο)

Πατέρας : (Χτυπάει παλαμάκια) Κατάστημα!

Καφετζής : Καλημέρα σας!

Πατέρας : Καλημέρα σας!

Καφετζής : Τι θα θέλατε;

Πατέρας : Σήμερα είναι μέρα γιορτινή και ήρθαμε να την τιμήσουμε!

Μητέρα : Όπως της αρμόζει!

Νικόλας : Ποπο! Σπατάλες!

Καφετζής : Ωραία, και τι γιορτάζουμε;

Πατέρας : Την ολοκλήρωση των πρώτων ακαδημαϊκών σπουδών των τέκνων μου!

Ναυσικά : Τι λέει ο μπαμπάς, καλέ; Το Δημοτικό δεν τελειώσαμε σήμερα;

Μητέρα : Αυτό εννοεί, χρυσό μου!

Καφετζής : Εντυπωσιακό! Τιμή μου που ήρθατε στο καφενείο μου «Η ωραία Ελλάς»!

Πατέρας : Θα θέλαμε, λοιπόν, κάτι εκλεκτό! Λοιπόν, εγώ θα πάρω... έναν καφέ! Μέτριο!

Νικόλας : Εγώ θέλω ένα πιτόγυρο με απ' όλα και έναν φρέντο!

Καφετζής : Πρώτον, δεν είμαστε σουβλατζίδικο και δεύτερον είσαι μικρός για τέτοια. Πορτοκαλάδα θες;

Νικόλας : Αν είναι με απ' όλα, θέλω!

Καφετζής : Θα σου φέρω μια πορτοκαλάδα με... ανθρακικό. Το ίδιο είναι. Η δεσποινίς, παρακαλώ;

Ναυσικά : Εγώ θα ήθελα έναν χυμό μπανάνα οικολογικής καλλιέργειας, ροδάκινα ώριμα αλλά όχι παραγινωμένα, μισή κουταλιά στέβια, με νερό από τις πηγές της Βουργουνδίας και μέλι θυμαρίσιο από την Άνδρο!

Καφετζής : Μισό να ρωτήσω. Μαρία, έχουμε νερό Βουργουνδίας;

Μαρία : Όχι!

Καφετζής : Άχου, τι κρίμα, πριν λίγο μου τέλειωσε το νερό από τη Βουργουνδία! Δεν πειράζει, εσένα θα σου φέρω πορτοκαλάδα μπλε!

Μαμά : Κι εγώ θα ήθελα ένα ποτήρι δροσερό νεράκι!

Καφετζής : Μερακλήδες! Μου ξοδεύεστε όμως και δεν πρέπει!

(Ο καφετζής φεύγει. Ύστερα από λίγο η σερβιτόρα φέρνει την παραγγελία)

Μαρία : Ορίστε! Το καφεδάκι σας και οι πορτοκαλαδίτσες!

Μαμά : Τι υπέροχα!!!!

Μαρία : Εσείς πρέπει να διψάγατε πολύ!

Μαμά : Ε, είναι εορταστική η έξοδός μας!

Μαρία : Και ήρθατε στο κατάλληλο μέρος!

Νικόλας : Απόφοιτοι Δημοτικού, πού να πηγαίναμε;

Μαρία : Λογικό το βρίσκω...

Στέλλα : Μπράβο σας παιδιά!

Γιάννης : Είσαστε καλοί μαθητές;

Ναυσικά : Οουου! Άριστοι!

Μαρία : Εσύ, μικρέ μου;

Νικόλας : Εγώ μόνο «ου»!

Στέλλα : Και σας άρεσε το σχολείο;

Ναυσικά : Ναι, πολύ! Ειδικά μέχρι πριν κανέναν χρόνο.

Νικόλας : Εγώ γενικά πάλι «ου» θα απαντήσω!

Γιάννης : Δηλαδή, γιατί δε σας άρεσε μετά το σχολείο;

Νικόλας : Γιατί κόλλαγε.

Στέλλα : Ποιος κόλλαγε;

Ναυσικά : Η σελίδα.

Μαρία : Ε, συμβαίνει αυτό στα καινούρια βιβλία. Αν την κόψεις με ένα μαχαίρακι, τότε δεν ξανακολλάει!

Νικόλας : Μα, τι μαχαίρια και πιρούνια; Κολλούσε συνέχεια, λέμε!

Δώρα : Κι εσείς τι κάνατε;

Ναυσικά : Βγαίναμε και ξαναμπαίναμε!

Δώρα : Και σας άφηναν οι δάσκαλοι;

Ναυσικά : Φυσικά!

Καφετζής : Και βγαίνατε; Εμάς στα χρόνια μας ούτε για τουαλέτα δε μας αφήνανε να πάμε! Με ένα ραβδί στο χέρι ήταν!

Νικόλας : Αφού μας είχανε πει : «Αν κολλάει, δοκιμάστε πάλι!»

Στέλλα : Και γιατί δε σας την ξεκολλάγανε αυτοί;

Ναυσικά : Δε γίνεται να το κάνουν αυτό οι δάσκαλοι!

Δώρα : Γιατί;

Νικόλας : Μα, αν κολλήσει, θα πρέπει είτε να περιμένεις να ξεκολλήσει, είτε να βγεις και να ξαναμπείς!

Καφετζής : Εντυπωσιακό! Πού έχει φτάσει η τεχνολογία, ε; Εγώ θυμάμαι τότε τη μάνα μου με ένα χαρακάκι να ξεκολλάει τις σελίδες!

Ναυσικά : Μα, δε γίνεται έτσι!

Μαρία : Και πώς γίνεται;

Νικόλας : Βγαίνεις και ξαναμπαίνεις!

Γιάννης : Μάλιστα... Κι όταν κάνατε μάθημα, βλέπατε τη δασκάλα που έδειχνε στον πίνακα και μαθαίνατε, ε;

Ναυσικά : Πίνακα βλέπαμε. Τη δασκάλα όχι. Οι κάμερες ήταν κλειστές.

Δώρα : Ποιες κάμερες;

Νικόλας : Της τάξης! Αφού οι κάμερες ήταν κλειστές, πώς να δούμε τη δασκάλα;

Στέλλα : Να ρωτήσω κάτι; Στο Δημοτικό εδώ παρακάτω πήγατε ή στο «Φέιμ Στόρι»;

Γιάννης : Έχετε κάμερα στην τάξη; Η Αλίκη Βουγιουκλάκη στη ταινία «Το ξύλο βγήκε από τον Παράδεισο» είστε;

Πατέρας : Να σας εξηγήσω εγώ, αγαπητοί μου. Λόγω των περιορισμών μετακίνησης τα παιδιά κάνανε μάθημα εξ αποστάσεως! Με το κομπιούτερ, που λένε!

Μαρία : Της τηλεόρασης;

Μητέρα : Όχι! Μέσω ηλεκτρονικού υπολογιστή!

Δώρα : ΑΑΑ! Τώρα καταλάβαμε! Τι σου είναι η τεχνολογία όμως, ε! Πόσο πιο εύκολα και απλά τα έκανε όλα!

Πατέρας : Εμένα μου λέτε; Ξέρετε τι έπρεπε να κάνω εγώ; Να αγοράσω υπολογιστή, να αγοράσω εκτυπωτή, να αγοράσω σκάνερ, να αγοράσω χαρτί Α4 στο σπίτι... Και πού να τα βρεις τέτοιες εποχές!

Μητέρα : Αμ, εγώ; Να συνδέσω τα παιδιά στον υπολογιστή, να παρακολουθώ το μείλ για καμιά καινούρια ανακοίνωση, να μπαίνω στην e-class, να εκτυπώνω τις ασκήσεις, να φροντίζω τα παιδιά να τις λύσουν, μετά να τις σκανάρω και να τις στέλνω στη δασκάλα τους, να κατεβάζω τις απαντήσεις, να τις ξανατυπώνω διορθωμένες να τις δουν τα παιδιά και να κάνω ησυχία μέσα στο σπίτι μου κάθε μεσημέρι, μη μας ακούνε και τίποτα περίεργοι στο μάθημα!

Μαρία : Πο,πο!!!! το έχουν δυσκολέψει πολύ το Δημοτικό πια!

Καφετζής : Τότε καλά κάνετε και το γλεντάτε! Κανονικά και πανεπιστημιακό πτυχίο έπρεπε να σας έδιναν!

Τραγούδι «Ο πιο καλός ο μαθητής»

Σκηνή 4

Παιδί 1 : «Εάν αποσυνθέσεις την Ελλάδα,
στο τέλος θα δεις να σου απομένουν μια ελιά,
ένα αμπέλι κι ένα καράβι.
Που σημαίνει: με άλλα τόσα την ξαναφτιάχνεις»,
έγραψε κάποτε ένας σπουδαίος ποιητής.

Παιδί 2 : «Σπασμένο καράβι να 'μαι πέρα βαθιά έτσι να 'μαι
με δίχως κατάρτια, με δίχως πανιά να κοιμάμαι», ένας άλλος.

Παιδί 3: Όμορφη και παράξενη πατρίδα η πατρίδα μας, αλήθεια....

Παιδί 4 :Πόσο μοιάζει η Ελλάδα τελικά με καράβι! Γι' αυτό πρέπει
να έχουμε γύρω μας τόση θάλασσα!

Παιδί 5 :Γιατί, δε μοιάζουμε εμείς με καράβι;

Παιδί 6 : Με ένα τρελοβάπορο! Γεμάτο τρελούτσικους αλλά
γενναίους ναυτικούς!

Παιδί 7 : Ίσως γι' αυτό συνεχίζουμε να ταξιδεύουμε στα πέλαγα της
Ιστορίας!

Παιδί 8 : Όλη μας η ζωή μοιάζει με την πορεία ενός καραβιού.

Παιδί 9 : Έτσι είναι και το Δημοτικό Σχολείο : ένα όμορφο ταξίδι
που ξεκίνησε πριν από 6 χρόνια με ένα καράβι της φαντασίας μας!

Παιδί 10 : Κι, όπως όλα τα καράβια, συναντήσαμε μπουνάτσες,
φουρτούνες, όμορφα λιμάνια, καινούρια ακρογιάλια και υπέροχους,
τεράστιους ωκεανούς!

Παιδί 11 : Τους ωκεανούς των εμπειριών και της γνώσης! Τους
ατέλειωτους ωκεανούς που ως Έλληνες γεννιόμαστε για να
ταξιδεύουμε και να λατρεύουμε!

Παιδί 12 : Σε λίγες μέρες όμως αποβιβαζόμαστε από το πλοίο που μας
ταξίδεψε σε όμορφα μέρη!

Παιδί 13 :Μεγαλώσαμε, μας είπαν, πρέπει να φύγουμε, να πάμε στο Γυμνάσιο!

Παιδί 14 :Μόνο που δε μας ξέρετε καλά! Κανείς δε μας διώχνει από το σπίτι μας!Μπορεί και να ξανάρθουμε!

Παιδί 15 :Μπορεί να γυρίσουμε ως απλοί ναύτες...

Παιδί 16:Το νου σας όμως, μπορεί να γυρίσουμε καπεταναίοι! Και τότε πολλά μπορεί να συμβούν!

Τραγούδι «Είμαι ακόμα παιδί»

ΤΕΛΟΣ